SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 4 SEPTEMBER 1941

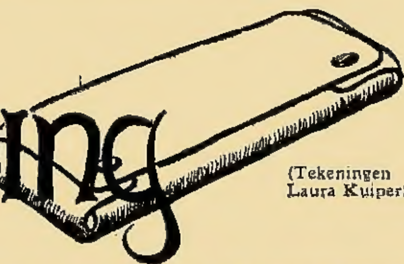

DE PAAL WON HET!

(Tekening B. ten Hove)

BOB's vergissing

DOOR WILLY SCHERMELÉ

(Tekeningen Laura Kuiper)

De school was weer begonnen. De heerlijke vacantiedagen van pret maken en niets doen waren voorbij. Eigenlijk vonden de meeste jongens en meisjes dat helemaal niet zo erg. Ze hadden immers volop genoten en er is nu eenmaal een tijd van luieren en een tijd van leren, nietwaar? Stel je voor, dat we alleen maar vacantie hadden en nooit naar school gingen, wat zouden we dan een domoren worden!

Het was nog kwart voor negen, toen het op het plein voor de school een gekakel en een lawaai was van je welste. Het had wel iets van een nikkerdorp, zo zongebruind zagen de jongens en meisjes er uit en zo'n spektakel maakten ze daar. Want natuurlijk had iedereen een heleboel aan vriendjes en vriendinnetjes te vertellen na zo'n lange afwezigheid. De een was naar het strand geweest, de ander naar de hei en een derde was per fiets door 't hele land getrokken. Je begrijpt dus wel, dat er geen jongen was, of hij had iets beleefd.

Bob, van wien ik jullie hier iets vertellen wil, had zelfs de laatste dag van de vacantie nog iets beleefd, al was dat ook minder prettig geweest. Die laatste vacantiedag was toevallig verschrikkelijk warm, echt wat je noemt een hittegolf. En ja, toen had Bob veel meer ijsjes gegeten, dan wel goed voor z'n maag was. 't Is ook zo verleidelijk, hè, als het zo warm is dat je loopt te puffen en je komt dan een ijscowagentje tegen! Maar 's avonds moest Bob het bezuren. Hij kreeg zo'n naar, draaierig gevoel in z'n maag en nog hoofdpijn bovendien. Bob voelde zich echt ziek en dat was heus niet, omdat hij de andere dag naar school moest. Neen, zo kinderachtig was hij niet, hij ging — zoals iedere verstandige jongen — graag naar school, dat wist moeder ook wel. Trouwens, als Bob een hekel aan leren had gehad, zou hij vast niet zo'n mooi rapport mee naar huis hebben kunnen brengen.

„Ga vanavond maar vroeg naar bed," had moeder gezegd, „dan ben je morgen weer zo gezond als een visje."

En zoals altijd had moeder wel goed gezien. 's Morgens voelde Bob zich zo lekker, alsof hij nooit te veel ijsjes had gegeten. Toen hij naar beneden kwam, wachtte hem bovendien nog een prettige verrassing. Naast z'n schooltas lag een prachtig schrijfetui. Er zat van alles in: een vulpotlood, twee gewone potloden, een liniaaltje, een penhouder, een buisje met pennen en een flink stuk vlakelastiek. Dat alles had hij van vader gekregen en Bob maakte een luchtsprong van blijdschap.

„Met goed gereedschap is het goed werken, jongen," zei vader. „Zo kun je het nieuwe schooljaar met frisse moed beginnen. Zorg jij nu maar, dat je het volgend jaar met net zo'n mooi rapport thuiskomt."

Wat was Bob in z'n schik met dat prachtige cadeau! Hij had nu de ijsjesnarigheid van gisteren helemaal vergeten. Vóór de schoolbel ging, hadden de meeste jongens van de klas Bob's mooie etui al gezien, dat begrijp je wel. En hij was er zo zuinig op, dat hij elk vlekje op de groene stof dadelijk met z'n mouw wegwreef. Toen eindelijk de bel klonk en de jongens na zo'n lange afwezigheid weer in de klas kwamen, legde Bob het schrijfetui op z'n bank. Ineens bedacht hij, dat hij z'n zakdoek nog in de zak van z'n jas had laten zitten, die in de gang hing. Hij had nog net even tijd, om die te gaan halen. Op het nippertje was hij weer in de klas terug, juist op het ogenblik, dat de onderwijzer aanstalten maakte om met de les te beginnen.

Bob werd bleek van schrik, toen hij haastig in z'n bank schoof. Want met één oogopslag had hij gezien, dat het groene etui niet meer op de bank lag!

't Was weg, spoorloos verdwenen. Dat moest dus gebeurd zijn in het moment, dat hij z'n zakdoek was gaan halen. Wie zou dát hebben gedaan, wie zou er zó brutaal zijn geweest om het etui weg te nemen? Maar veel tijd om daarover na te denken, had Bob niet. De onderwijzer gebood al stilte, de eerste les na de vacantie was

Het zag er precies zo uit als het verloren etui....

begonnen. Maar hoe Bob ook z'n best deed oplettend te zijn, het was hem niet mogelijk. Telkens weer moest hij denken aan het verdwenen etui en wat vader wel zou zeggen, als hij moest bekennen, dat hij het de eerste de beste dag al was kwijtgeraakt. Misschien zou vader hem wel voor ondankbaar aanzien en hem er van verdenken, dat hij er slordig op was geweest.

Straks, in het speelkwartier zal ik weleens op onderzoek uitgaan, dacht Bob. En intussen zat hij maar onrustig in z'n bank te draaien. Als de onderwijzer maar even met z'n rug naar de klas gekeerd stond, gluurde Bob onder de bank, om te zien of het etui daar soms lag. Het was anders niets voor Bob, hoor, om onoplettend te zijn en achter de rug van den onderwijzer dingen te doen, die niet te pas komen. Maar ja, als je ook zoiets gebeurt!

Bob schrok op uit z'n gepeins, toen de onderwijzer na een half uur zei: „En nu, jongens, nemen jullie eens potlood en papier en elk van jullie maakt een kort opstel waarin hij vertelt, wat hij in de vacantie al zo heeft beleefd. Je mag met potlood of met inkt schrijven, als het er maar netjes uitziet."

Alle jongens haalden hun schrijfgerei voor de dag en toen.... toen ontdekte Bob iets, dat hem deed beven van verontwaardiging. Wim, de jongen, die in de bank vóór hem zat, opende een keurig schrijfetui van.... glanzend groene stof! Het zag er precies zo uit als het verloren etui en toen die jongen er ook nog hetzelfde vulpotlood en hetzelfde stuk vlakgummi uithaalde, twijfelde Bob niet meer. Bob werd wit van kwaadheid over zoveel brutaliteit. Want die jongen deed niet eens moeite om het etui, dat hij had weggenomen, verborgen te houden. Integendeel, tevreden lachend wreef hij het groene etui liefkozend af en legde het toen op z'n bank, zodat iedereen het kon zien liggen.

Bob zat te popelen, dat begrijp je wel. Dien krijg ik straks wel, als de les voorbij is, dacht hij. Dan zal ik hem weleens precies vertellen, hoe ik over hem denk. Ik zal hem zeggen, dat hij een laffe dief is en als hij daar iets op tegen heeft, zullen we 't verder wel met mekaar uitmaken.

Zo zat Bob zich op te winden, telkens als hij naar het groene etui keek, het etui dat toch z ij n eigendom was en waarover nu een andere jongen den baas speelde. Elk ogenblik wilde hij uit z'n bank opvliegen en het etui, dat daar zo uitdagend lag, eenvoudig wegpakken. Dat zou immers zijn goed recht zijn!

Nog nooit was Bob zo overstuur geweest; hij zat gewoonweg te dansen in z'n bank. Op dat moment keek de onderwijzer zijn richting uit en vroeg streng:

„Heb je me niet verstaan, Bob? Als je zo hopeloos zit te draaien, zal er van je opstel wel niet veel terecht komen."

„Ja.... mijnheer...." hakkelde Bob, „ja.... ik.... heb u.... wel.... begrepen, maar...."

Verder kwam Bob niet. Hij zag er zo opgewonden uit, dat mijnheer hem in de rede viel met de vraag: „Wat scheelt er aan, Bob, ben je misschien ziek? O, maar ik weet het al, je hebt natuurlijk je schrijfgerei niet."

De onderwijzer liep naar de kast en pakte er een groen etui uit. „Dat is zeker van jou, Bob, ik vond het vanmorgen op de grond."

„Ja, mijnheer, dat is van mij!" juichte Bob. „Ik heb het van vader gekregen en ik kon maar niet begrijpen, waar het ineens gebleven was."

De hele klas keek op en Wim, de jongen, die in de bank voor Bob zat, zei:

„Hé, dat is ook toevallig, dat schrijfetui ziet er precies zo uit als het mijne. Zeker in dezelfde winkel gekocht?"

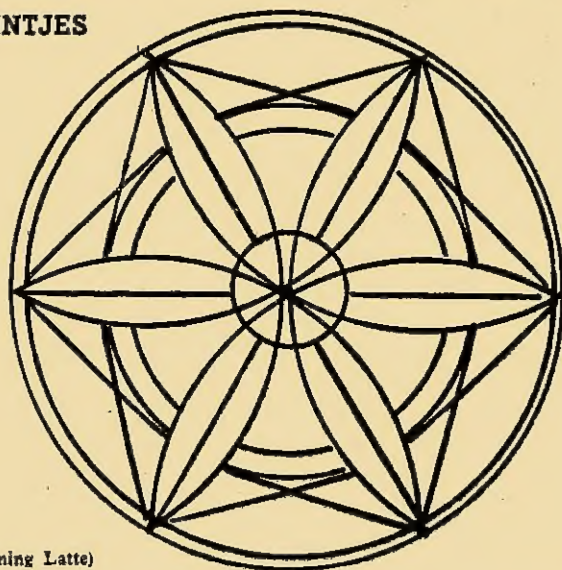
Bob bloosde hevig, toen Wim dit zo vriendelijk zei. Hij schaamde zich natuurlijk, omdat hij zo slecht had kunnen denken over Wim. Want als je iemand ten onrechte van een slechte daad verdenkt, is dat wel héél erg.

Bob heeft Wim nooit verteld, waarvan hij hem had verdacht, maar thuis vertelde hij het hele geval. En weet je, wat Bob's moeder zei? Dat het heel dom geweest was, om Wim voor zo'n laffe daad aan te zien, alléén omdat zijn schrijfetui er toevallig precies zo uitzag. Er zullen in de winkel nog wel meer van dezelfde etuis te koop zijn! En al heb je er met Wim niet over gesproken, toch heb je aan hem iets goed te maken.

En dat begreep Bob. Hij en Wim werden langzamerhand dikke vrienden, al begreep Wim niet, wat de reden was, dat Bob altijd zo z'n gezelschap zocht. Maar Bob had door dit voorval wel geleerd, hoe verkeerd het is, iemand zo voorbarig te veroordelen, en hoeveel waarheid er schuilt in het oude spreekwoord: „Schijn bedriegt."

VOOR DE KLEINTJES OM TE KLEUREN

(Tekening Latte)

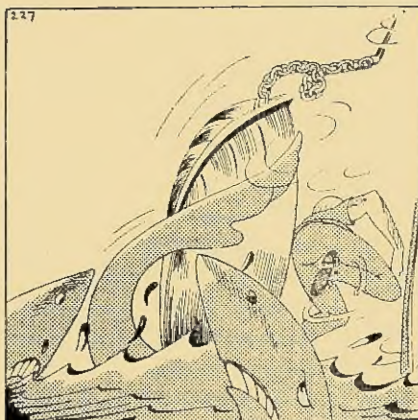

TOMMIE'S AVONTUREN

door PIET BROOS

De haaien, die anders meestal niet in de buurt van het rotskasteel kwamen omdat ze daar gevangen werden, vielen met man en macht het bootje van den wachter aan.

Een van de vissen gaf een por tegen de onderkant van de boot, zodat het vaartuig uit het water werd opgelicht en de wachter met een sierlijke boog uit het bootje vloog.

Intussen zaten Tommie en Achmed boven op het rotseilandje. Het werd middag en het werd avond en ze durfden niet weg, wegens de haaien. Maar ze hadden geluk.

Want het omgeslagen roeibootje dreef tegen hun eilandje aan en in minder dan geen tijd hadden Tommie en Achmed het omgedraaid en roeiden ze naar de wal.

Tegen de kanten kropen ze omhoog en al spoedig stonden ze onder de muren van het kasteel. Tommie meende het raampje te ontdekken, waarachter de prinses verborgen moest zijn.

„Volgens de foto, die ik indertijd in de krant gezien heb, moet zij daarachter zitten. Ik zal een steen naar binnen mikken. Misschien slaapt zij nog niet," zei hij tegen Achmed.

„Maak er dan 'n touw aan vast," zei Achmed. Dat was 'n goed idee. Als de prinses dan nog wakker was, kon zij het touw aan een van de spijlen vastmaken en zou Tommie naar boven klimmen.

Het plan lukte prachtig. De steen kwam in de kamer terecht en de prinses begreep dat iemand haar kwam helpen. Ze knoopte het touw vast en Tommie kroop naar boven.

Wat was de prinses blij, dat ze weer 'n kans kreeg om vrij te komen. „Maar eerst rekenen we met Kronkelbaard af!" zei Tommie. „Wees voorzichtig!" zei de prinses. „Hij is erg sterk."

WILLY WEETAL'S WEDERWAARDIGHEDEN

— R — M — BRINKERHOFF —

HEI, PIETJE, JE MAG GEEN GATEN MAKEN IN ONS GAZON!

IK WIL ALLEEN MAAR ZIEN HOEVER HET IS NAAR CHINA!

GA WEG EN LAAT IK JE NOOIT MEER ZIEN!

HAHA! DAT IS WEER HET WERK VAN BOB. WACHT MAAR, MANNETJE.

IK ZAL 'T EVEN UITLEGGEN.

NIETS DAARVAN. IK HEB DAT GAT **GEZIEN**!

EN JE GAAT DIRECT NAAR BED ZONDER ETEN!

AU!.

DAAR HEB JE PIET EN Z'N MOEDER. WAT WIL DIE NOU WEER?

VOORUIT! ZEG OP, DAT HET JE SPIJT EEN GAT TE HEBBEN GEMAAKT IN 'T GAZON.

OH.O-O-O- EN IK DACHT DAT BOB HET HAD GEDAAN. IK HEB HEM NAAR BED GESTUURD ZONDER ETEN.

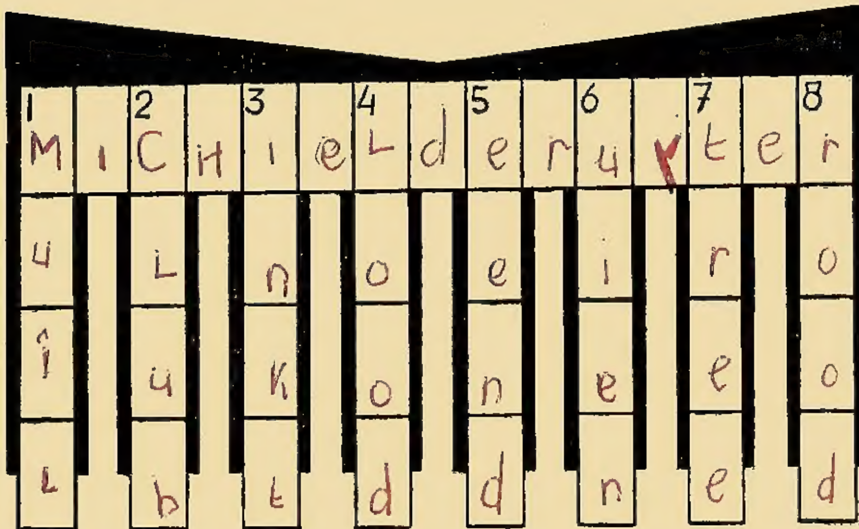
HALLO BOB, HIER IS JE ETEN-ENNE--- IK HEB 'N PAAR EXTRA IJSJES BESTELD.

!

R - M - BRINKERHOFF

BONT ALLERLEI

(Tekeningen Bouman)

KAMRAADSEL

Vul op de tanden en de kam woordjes in van vier letters met de volgende betekenissen:

1. Bek van een leeuw (L I M U)
2. Vereniging (B U L C)
3. Vloeistof om mee te schrijven (T I N K)
4. Zwaar metaal (L O D O)
5. Zwemvogel (D E E N)
6. Bolgewassen (E I N U)
7. Sport van een ladder (T E E R)
8. Kleur (D O R O)

Tracht nu bij 1 van links naar rechts de naam in te vullen van een beroemden Nederlandsen zeeheld uit lang vervlogen tijden.

Oplossingen vorig nummer

KRUISWOORDRAADSEL

```
        B  O  E
     H  E  N  G  E  L
     O  N  D  E  R
     E  D  E  L
  A  D  E  R
```

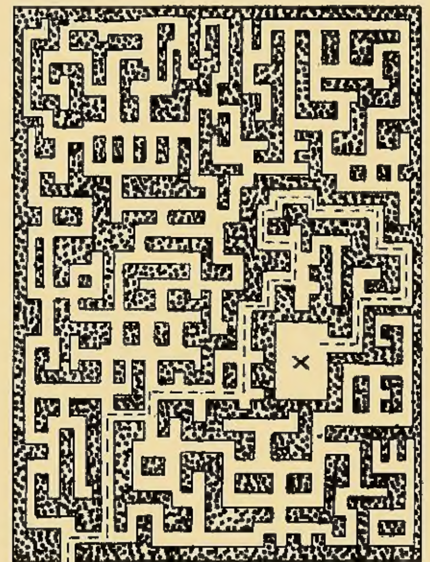
WAT DOET HIJ?

HET SPAARVARKEN

Voor elke vier kwartjes (100 centen) zijn er vijf dubbeltjes (50 centen). Daar 4200 centen gedeeld door 150 is 28, zijn er 4 × 28 = 112 kwartjes in het ene varken en 5 × 28 = 140 dubbeltjes in het andere varken.

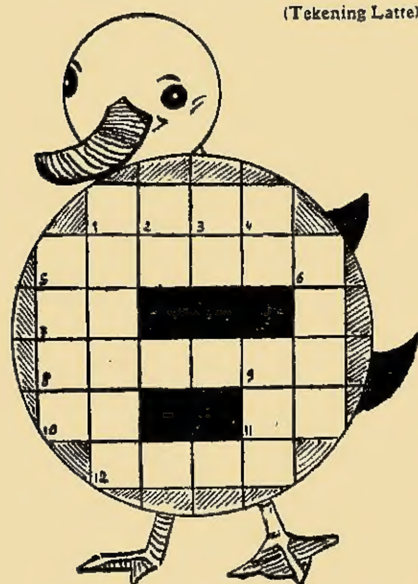
ONZE DOOLHOF

RAADSELRIJMPJES

Naald.
Water en brood.

(Tekening Latte)

KRUISWOORDPUZZLE

Horizontaal:

1. Soort snaar.
2. Dapper.
7. Reeks.
8. Eilandengroep in Atl. Oceaan.
10. Pers. voornaamwoord.
11. Landbouwwerktuig.
12. Het balletje sprong op en....

Verticaal:

1. Loven.
2. En andere (afk.).
3. Voegwoordje.
4. Muzieknoot.
5. Metalen haak in de vorm van een hoefijzer.
6. Wijze van gaan.
9. Faam, roem.

RAADSELHOEKJE

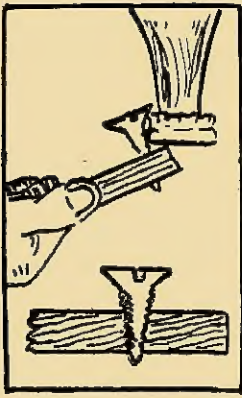
Mijn eerste vind je in de getallen van een tot vijf; mijn tweede gebruikt elk meisje bij het naaien en wie met mijn geheel te doen krijgt, is nog lang niet gelukkig, als het blijkt, dat hij iets op z'n kerfstok heeft. Wie of wat ben ik?

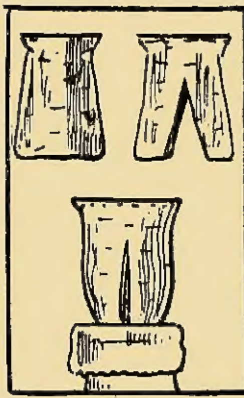
EEN REKENKUNDIG AARDIGHEIDJE

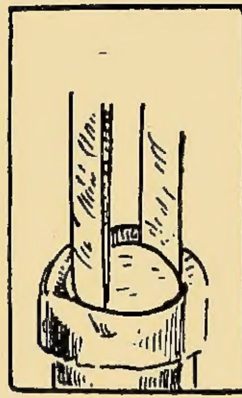
1 + 1 + 1 = 3 en 3 × 37 = 111
2 + 2 + 2 = 6 en 6 × 37 = 222
3 + 3 + 3 = 9 en 9 × 37 = 333
4 + 4 + 4 = 12 en 12 × 37 = 444
5 + 5 + 5 = 15 en 15 × 37 = 555
6 + 6 + 6 = 18 en 18 × 37 = 666
7 + 7 + 7 = 21 en 21 × 37 = 777
8 + 8 + 8 = 24 en 24 × 37 = 888
9 + 9 + 9 = 27 en 27 × 37 = 999

REBUSJES

(Tekeningen Bouman)

HANDIGE HULPMIDDELTJES

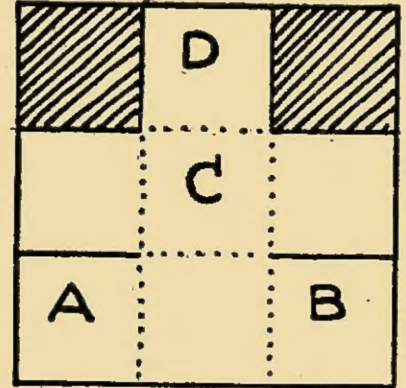
Geen sleuteltje bij de hand om het metalen sluitkapje van een fles te verwijderen? Geen nood, hoor. Een handige jongen weet wel raad. Een latje, een stevige schroef en hoe 't verder moet, zien jullie wel op de tekening.

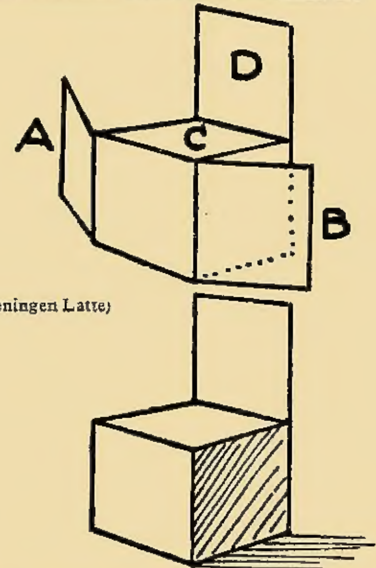
Een te grote kurk passend maken, is ook al 'n klein kunstje, als je de tekening goed bekijkt. Veel woorden hoef ik er niet aan te verspillen.

Ook een schroevedraaier heb je niet per se nodig om de kurk uit een fles te halen. Dat kan ook met een paar fruitmesjes. Je moet ze er zo insteken, dat het scherp van de messen ligt in de richting van de wijzers van de klok. Druk op het lemmet met duim en middelvinger, draai zachtjes en trek terzelfder tijd opwaarts. Maar laat dat maar liever over aan groten broer of zus.

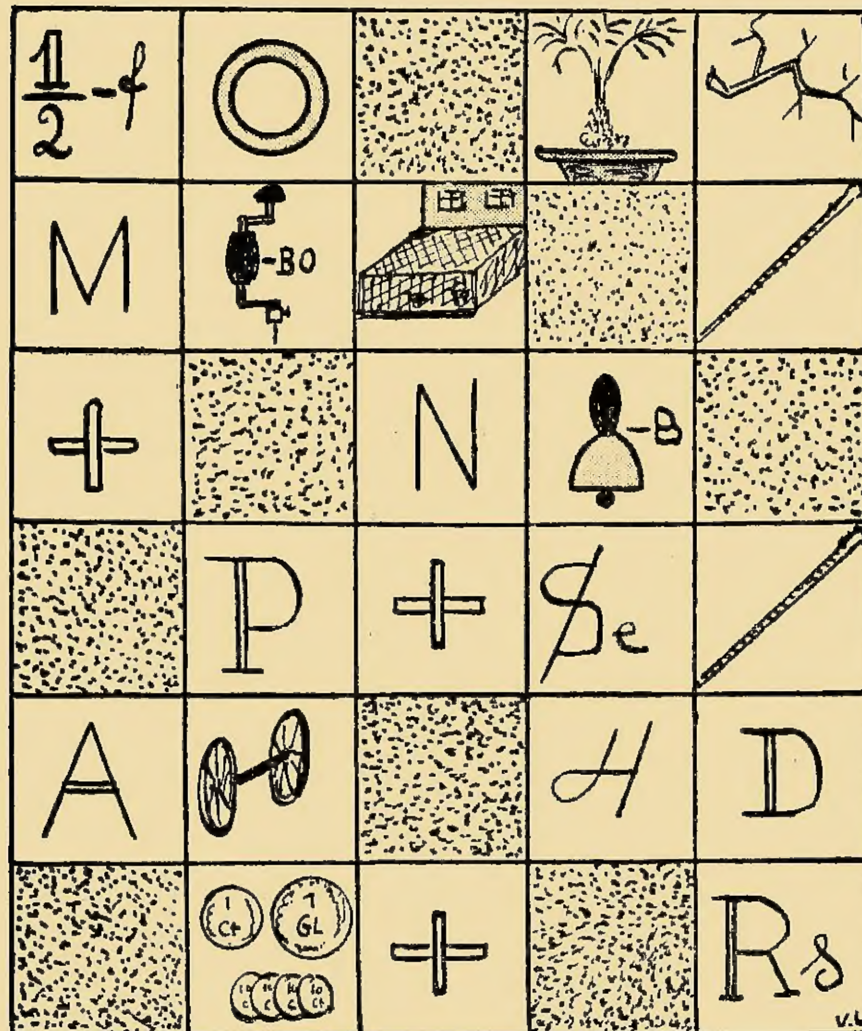
STOELTJE

Neem een vierkant stuk papier en vouw dat in drieën, eerst horizontaal, dan verticaal. Knip dan de vakjes, die op 't voorbeeld gestreept zijn, weg. De daaronder liggende vakjes moeten dan nog losgeknipt worden langs de zwarte lijntjes. Nu vouwen we langs de stippellijnen om. Vakje D omhoog, de overige omlaag. Het begint er nu al op te lijken. We plakken ten slotte de vakjes A en B op de zijkanten en het stoeltje is klaar.

(Tekeningen Latte)

KRUISWOORDPUZZLE

Gedeelten van deze kruiswoordpuzzle zijn reeds ingevuld. In elk hokje bevindt zich: ofwel een letter ofwel een deel van het woord dat je moet vinden. Om jullie op dreef te helpen geven we jullie alvast het eerste horizontale woordje. Dat is: halo. In het eerste hokje zie je staan „ ½-f", d.w.z. half min f of: hal, en in het tweede hokje staat o. Samen dus: halo. Daarmee hebben jullie ook het eerste deel van de eerste twee verticale woordjes, waarvan het eerste dus met hal begint en het tweede met de letter o. Werk het nu maar verder uit. Het is niet zo moeilijk als het lijkt, hoor.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB KRIJGT GESCHENKEN!

